

Her ligger den første indvending mod det foreliggende forslag. Det bygger på antagelsen om, at økonomisk effektivitet er i modsætning til økologi, demokrati eller en retfærdig fordeling af goderne. Tværtimod beviser netop styrkelsen af ATP, at den økonomiske effektivitet var uændret, fordi midlerne stadig blev investeret ud fra hensynet til maksimalt afkast og samtidig sikredes en mere ligelig indkomstfordeling. Det er for mig at se bredt at varetage pensionsopspareernes interesser og fremme en samfundsudvikling, der netop tager hensyn til alle de ting, der er lige så vigtig for livskvaliteten som de rent økonomiske.

På samme måde ser jeg det også med eksempelvis økologi. Økonomisk fremgang båret af ny teknologi er ikke i modsætning til den socialdemokratiske målsætning om, at Danmark skal være det første økologisk bæredygtige land i verden.

Hvis økonomisk vækst automatisk betød dårligere miljø, skulle de lande, der var fattigere end Danmark, jo have et meget bedre miljø. Og det er som bekendt langt fra tilfældet. Derfor skal vi arbejde for en udvikling i Danmark, hvor netop økologiske, sociale og eksempelvis etiske hensyn indgår, uanset hvor eller hvordan der investeres, hvad enten det er offentlige investeringer, private investeringer eller investeringer af opsparede pensionsmidler.

Den anden del af SF's forslag handler om den måde, beslutningerne bliver truffet på. Igen er intentionerne på mange måder gode og rigtige, men vi er helt uenige i at midlet er lovgivning. ATP og LP er allerede i dag med til at forsøge at fremme demokrati og åbenhed omkring deres investeringer.

Arbejdsministeren nævnte, at man på baggrund af Demokratiudvalgets betænkning inden for de senere år har intensiveret kontakten til medlemmerne netop for at fremme en større gensidig forståelse og en større åbenhed. Der er nedsat repræsentantskaber for at øge antallet af aktive deltagere i pensionsinstitutternes beslutningsprocesser, og der afholdes i stigende omfang debatmøder, for at medlemmerne løbende kan orienteres om institutternes investeringspolitik.

Pensionsselskaberne går langt i bestræbelserne på at inddrage medlemmerne i beslutningsprocesser. Flere har gennemført medlemsundersøgelser, bl.a. for at afklare medlemmernes ønsker til fremtidige investeringsstrategier, f.eks. i forhold til spørgsmålet om etiske eller

grønne regnskaber. Også investeringspuljerne i LD har ministeren tidligere nævnt.

ATP og LD tager altså for mig at se i stigende omfang hensyn til medlemmernes interesser, og det er ikke et tegn på, at medlemmerne ikke er engageret, tværtimod udviser de stort engagement og ansvarlighed. For mig at se er det netop et tegn på, at medlemsdemokratiet fungerer stadig bedre. Derfor skal vi ikke ved lov gribe ind i en naturlig udvikling, der vokser frem ad frivillighedens vej. I stedet skal vi forsøge at fremme udviklingen igennem en konstruktiv dialog.

Det, at ansvaret for investeringen ligger hos parterne i eksempelvis ATP's bestyrelse, medfører naturligvis ikke, at parterne bliver ansvarsfri over for de strømninger, der er i samfundet. Der er selvfølgelig en forpligtelse til at følge med tiden, både hvad angår demokrati og en ansvarlig investeringspolitik. Ansvar bør gå hånd i hånd med ansvarlighed, og derfor må vi kunne kræve, at der handles i overensstemmelse med medlemmernes interesser og samfundets bedste, og at der udvikles nye metoder til at inddrage så mange som muligt så meget som muligt.

Det synes jeg skal være det klareste signal fra denne her debat.

Endelig har jeg lovet hr. Anders Samuelson at gøre opmærksom på, at De Radikale har nogle tilsvarende betænkeligheder ved dette forslag.

Rikke Hvilshøj (V):

Når SF med lovforslag nr. L 153 og L 154 foreslår en demokratisering af LD- og ATP-midlerne, så lyder det umiddelbart positivt. Hvem kan være imod en demokratisering? Når Venstre alligevel stiller sig skeptisk over for disse forslag, så skyldes det en grundlæggende forskel mellem SF's og Venstres indgang til tingene.

SF vil gerne demokratisere LD og ATP, men vil fastholde det tvungne element i, at det er her, folk skal placere deres penge. Der er ingen valgfrihed for den enkelte, og der er ingen selvstændig råderet for den enkelte over egne midler.

I Venstre så vi hellere, at den enkelte selv fik råderetten over egne opsparede pensionsmidler og dermed muligheden for at placere dem lige netop i det pensionsselskab, den bank eller det forsikringsselskab, som fører den investeringspolitik, man selv kan bakke op om.

Men det er ikke kun de helt overordnede principper, der skiller Venstre og SF.